

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.346 van 6 november 2002
in de zaak A.104.964 /VII-23.784.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaten J.-M HUSSON en G. DANLOY,
 kantoor houdende te 4500 HUY,
 Rue Godelet 1/11

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazakse nationaliteit, op 21 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. VERSCHAEVE, die, loco advocaten J.-M. HUSSON en G. DANLOY, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 30 mei 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 27 september 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene, een Kazachs staatsburger van Russische origine, verklaarde op de DVZ dat hij problemen kende met zijn nieuwe buurman, een politieman van Kazachse origine. Deze laatste organiseerde vaak feesten bij hem thuis wat zorgde voor veel lawaaihinder. Betrokkene zou hiertegen een klacht hebben ingediend bij de Kazachse wijkagent politie, die betrokkene's klacht echter niet aanvaardde. Op 26 maart 2000 verwittigde betrokkene voor de tweede maal de politie. Twee agenten kwamen ter plaatse en praatten in het Kazachs met betrokkene's buurman. Uiteindelijk werd betrokkene zelf aangehouden, door de politie dronken gevoerd en vervolgens opgesloten in een instelling voor dronkelui. Op 2 april 2000 kon betrokkene de instelling verlaten, waarna hij twee klachten indiende bij het Regionale Bestuur voor Binnenlandse Zaken (ROVD). Deze politiedienst beloofde betrokkene op de hoogte te houden van zijn zaak. Op 19 april 2000 ondervond betrokkene opnieuw lawaaihinder van het feestje van zijn buurman. Toen betrokkene zijn buurman opzocht, werd betrokkene traangas in de ogen gespoten. Betrokkene's buurman en zijn bezoekers toonden de klachten die betrokkene eerder had neergelegd en zeiden dat betrokkene als Rus niet het recht had om een Kazachse politieagent te beschuldigen en als Rus niets kon eisen in Kazachstan. Betrokkene werd in elkaar geslagen en zijn buurman poogde betrokkene's vrouw, die reeds twee maanden zwanger was, te verkrachten. Betrokkene's vrouw werd hierna in het ziekenhuis opgenomen en kreeg een miskraam. Op 20 april 2000 verkreeg betrokkene een bewijs voor slagen en verwondingen en stapte daarop met een kopie van het medisch attest van zijn vrouw naar de GUVD (Stedelijk Departement van Binnenlandse Zaken). Op 12 mei 2000 werd betrokkene door deze politiedienst uitgenodigd voor een gesprek. Betrokkene werd echter verweten dat hij zijn buurman "onterecht had zwart gemaakt" en dat hij zelf de problemen met zijn buurman diende op te lossen. Deze laatste maakte betrokkene

duidelijk dat hij en zijn familie het huis moest verlaten, waarna betrokkene de voorkeur nam Kazachstan te verlaten.

Volgens betrokkenes verklaringen op de DVZ verliet hij op 25 mei 2000 Kazachstan en kwam hij op 30 mei 2000 in België aan. Betrokkene vroeg diezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn Kazachse identiteitskaart, zijn geboorteakte en rijbewijs

Er dient op gewezen te worden dat betrokkene uitdrukkelijk verklaarde dat betrokkene door zijn buurman en diens bezoekers werd duidelijk gemaakt dat hij als Rus in Kazachstan niets kan eisen en geen recht heeft om een Kazachse politiemans te beschuldigen (DVZ, p. 5c). Vervolgens poneerde betrokkene in zijn beroepschrift dat hij omwille van zijn Russische origine door verschillende Kazachse autoriteiten (respectievelijk de lokale politiedienst, de ROVD en de GUVd) niet werd beschermd (vertaling dringend beroepschrift, p. 1). Betrokkene vermeldde tevens dat hij (als Rus) in Kazachstan niet dezelfde rechten zou hebben als de lokale bevolking (vertaling dringend beroepschrift, p. 3). De door betrokkene aangehaalde problemen met de Kazachse overheid en etnisch-Kazachse bevolking stemt echter niet overeen met de documentatie waarover het CG beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken, 14 september - 10 oktober 2000, en Informatie Kazachstan Cédoca, november 2000 ; de Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke problemen. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep en dat de hogere Kazachse autoriteiten daarenboven gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Russische afkomst mogelijk is om wel degelijk bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging op geen bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan in hoofde van betrokkene aldus niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie. De door betrokkene voorgelegde documenten (identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs) wijzigen hetgeen hierboven uiteengezet niet.

De Commissaris-generaal meent dat, ondanks betrokkenes verzoek in zijn dringend beroepschrift, niet moet worden overgegaan tot een oproeping van betrokkene aangezien uit zijn verklaringen afgeleid op de DVZ en in zijn beroepschrift blijkt dat zijn asielmotieven strijdig zijn met de informatie beschikbaar op het CG.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren"

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Violation de l'article 1er, A, 2/ de la Convention de Genève du 28/07/1951 relative au statut de réfugiée de l'article 52, § 1, 2/ b de la loi du 15/12/198.

Le requérant prend le premier moyen de la violation de l'article 1, A, 2/ de la convention signée à Genève le 28/07/1951 approuvée par la loi du 26 juin 1953 qui précise que le terme réfugié s'applique : "à toute personne qui craignant avec raison

d'être persécutée du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques se trouve hors du pays dans lequel elle avait sa résidence habituelle à la suite de tels événements ne peut ou, en raison de la dite crainte, ne veut y retourner".

Cette disposition implique que l'autorité examine dans chaque cas sur la base des déclarations du demandeur d'asile les circonstances de la cause, l'existence des persécutions visées par la Convention de Genève et le bien-fondé du candidat réfugié politique, ce qui a été omis dans l'acte attaqué. Il ressort à suffisance de l'exposé des faits que le requérant remplit les conditions énoncées par cet article, ayant été victime de persécutions au sens de ladite convention. On remarquera, par ailleurs, que la véracité des faits exposés par le requérant n'a pas été mis en cause, aucune contradiction n'ayant d'ailleurs été relevée entre son exposé devant le délégué du ministre et celui devant Monsieur le Commissaire général.

Les faits allégués et étayés par le requérant sont susceptibles de faire naître en son chef une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève de sorte que sa demande d'asile ne peut au stade actuel de la procédure être considérée comme manifestement étrangère aux critères de la convention.

Il est certain que les comportements discriminatoires dont il a été victime le sont en raison de son appartenance ethnique et le fait que "la presse belge n'ait jamais évoqué ce type de problèmes" n'est pas suffisant pour démontrer l'absence de motif de persécution ainsi que le soutient le Commissaire général lequel reconnaît d'ailleurs à tout le moins des éléments suffisants pour faire naître chez le requérant "de la peur".

La décision attaquée viole donc l'article 1er , A 2/ de la Convention de Genève et est dès lors entachée de nullité pour excès de pouvoir;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Violation de l'article 62 du 15/12/1980 et de l'article 2 de la loi du 29/07/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'article 62 de la loi du 15/12/1980 prévoit que "les décisions administratives sont motivées... tandis que les articles 2 et 3 de la loi du 29/07/1991 disposent que:

2/ Les actes administratifs des autorités administratives visés à l'article 1er doivent faire l'objet d'une motivation formelle

3/ La motivation exigée consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de faits servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate'.

'Une jurisprudence bien établie exige de tout acte administratif qu'il repose sur les motifs exacts, pertinents et admissibles lesquels doivent s'ils ne sont pas exprimés formellement résulter du dossier administratif établi au cours de l'élaboration de cet acte' (La Motivation formelle des Actes administratifs - loi du 29/07/1991, Actes de la journée d'étude du 08/05/1992, Collectif, Faculté de Droit de Namur, p. 131). Tel n'est pas le cas en l'espèce ainsi qu'il l'a été relevé dans le développement du précédent moyen. Outre le caractère inadéquat des considérations de fait reprises dans la décision attaquées, on observera l'absence de toute considération de droit"

2.1.3. Overwegende dat beide middelen in wezen de materiële motivering van de bestreden beslissing aangaan; dat er derhalve grond is om beide middelen samen te bespreken; dat het determinerend motief van de bestreden beslissing ligt in de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet overeenstemmen, zelfs tegenstrijdig zijn, met de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt met betrekking tot Kazakstan; dat de Commissaris-generaal dan ook zonder zijn appreciatiebevoegdheid te overschrijden kon komen tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn, zodat de asielaanvraag overeenkomstig artikel 52, § 1, 2/, a, van de wet van 15 december

1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk kon verklaard worden; dat verzoeker overigens niet de minste poging onderneemt om dit motief te weerleggen; dat het eerste noch het tweede middel gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Méconnaissance du principe de proportionnalité.
Le fait d'éloigner le requérant vers un pays dans lequel, ainsi que le soutient le requérant, règne un climat hostile à l'égard des membres de la communauté russe, lui causerait un préjudice hors de proportion par rapport à l'intérêt que pourrait représenter son éloignement pour l'état belge.”;

2.2.2. Overwegende dat, mede gelet op de bespreking van het eerste en het tweede middel, uit de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kon worden waargenomen; dat het feit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten het louter wettelijk gevolg is van deze vaststelling; dat verzoeker geen gegevens aanvoert waarom deze loutere toepassing van de wet disproportioneel zou zijn; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.